



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 21/2011-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 CoE 60/2010 z 22. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 CoE 60/2010 z 22. marca 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že «návrhom na vykonanie exekúcie podaným dňa 18. 12. 2009 súdnej exekútorke JUDr. J. K., so sídlom B. sa sťažovateľ domáhal vymoženía sumy 1.133,59 EUR s príslušenstvom špecifikovaným v uvedenom návrhu na základe exekučného titulu – rozhodcovský rozsudok RK-140/06-GR zo dňa 16. 11. 2006, právoplatný dňa 11. 1. 2007 a vykonateľný dňa 15. 01. 2007.

Uznesením sp. zn. 21 Er/1373/2009-11 zo dňa 28. 12. 2009 Okresný súd Zvolen zamietol žiadosť súdnej exekútorke o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti špecifikovanej v rozhodnutí s odôvodnením, že rozhodcovský rozsudok je rozporný so zákonom vo výške zaväzujúcej na zaplataenie zmluvných pokút. Exekučný súd uvádza, že „uvedená výška zmluvnej pokuty je podľa názoru súdu v rozpore so zákonom v zmysle § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.“

Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namietol nedostatok oprávnenia exekučného súdu preskúmať vecnú stránku exekučného titulu, teda zaoberať sa a posudzovať skutkové a právne závery orgánu, ktorý ho vydal, posudzovať ich správnosť a tiež poukázal aj na nesprávnosť samotných skutkových a právnych záverov exekučného súdu.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 14 CoE/60/2010-42 zo dňa 22. 03. 2010 potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie prvostupňového súdu.»

V sťažnosti sťažovateľka poukazuje na § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), podľa ktorého súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

- a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,
- b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo
- c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí, v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, „... že v tomto prípade došlo k zamietnutiu žiadosti z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK. Uvedené ustanovenia však nedávajú exekučnému súdu právo, ako sa nesprávne domnieva aj porušovateľ, preskúmať exekučný titul, ale len posúdiť plnenie priznané exekučným titulom, nakoľko aj zákonná formulácia hovorí o plnení, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok a nie o právnom dôvode, z ktorého plnenie vyplýva a na základe ktorého bol vydaný exekučný titul. Uvedený záver pritom nevyplýva len z gramatického výkladu § 45 ZoRK, ale možno ho systematicky odvodiť aj z vymedzenia oprávnenia exekučného súdu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku, ktoré je vymedzené na:

a) preskúmanie materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu...

b) na posúdenie rozporu plnenia priznaného exekučným titulom ako plnenia objektívne možného, plnenia právom dovoleného alebo plnenia v súlade s dobrými mravmi.

Hypotéza § 45 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní obmedzuje rozsah preskúmavej oprávnení exekučného súdu výlučne na plnenie vyplývajúce z exekučného titulu a jeho skúmanie ako objektívne nemožné, nedovolené či v rozpore s dobrými mravmi. Z tohto ustanovenia ani v širšom zmysle nevyplýva, že exekučný súd má právo preskúmať právny dôvod, na základe ktorého sa v rozhodcovskom konaní plnenie uplatnilo. Posúdenie hmotnoprávneho základu plnenia je obmedzené len na základné konanie (t. j. konanie vo veci samej) ako také, čo je dané

i. § 35 zákona o rozhodcovskom konaní, ust. § 51 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní k ust. § 159 ods. 3 O. s. p. ...

ii. § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní v znení do 30. 06. 2009 a v znení po 01. 07. 2009.

Citované ustanovenia upravujú možnosť podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ako vyplýva z jednotlivých dôvodov zrušenia rozhodcovského rozsudku v znení zákona do 30. 06. 2009, dôvodom podania návrhu a zrušenia rozhodcovského rozsudku nemohli byť dôvody týkajúce sa samotného právneho dôvodu priznaného plnenia, od 01. 07.

2009 by takáto možnosť mohla byť pripustená v obmedzenej miere výlučne na základe doplneného ust. § 40 ods. 1 písm. j) zákona o rozhodcovskom konaní. Zásadným faktom pre exekučné konanie a túto sťažnosť, ktorý však z uvedenej právnej úpravy § 40 ods. 1 vyplýva je, že zaoberať sa právnym dôvodom judikovaného plnenia by súd mohol, hoci len obmedzene, výlučne na základe procesného úkonu - žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podanej účastníkom konania, v rámci právom osobitne upraveného typu konania. Oprávnenie súdu zaoberať sa uvedeným právnym titulom pre plnenie je teda mysliteľná len za predpokladu realizácie príslušného procesného oprávnenia účastníkom a naopak, bez jeho využitia je posudzovanie zmluvy prekročením oprávnenia exekučného súdu.

iii. oddelením konania vo veci samej a konania exekučného...“.

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd «nesprávne stotožňuje rozpor plnenia priznaného exekučným titulom ako plnenia objektívne (ne)možného, plnenia právom (ne)dovoleného alebo plnenia v (ne)súlade s dobrými mravmi a eventuálne rozpor právneho úkonu (na ktorého základe konajúci orgán toto plnenie priznáva) s dobrými mravmi, zákonom. Ústavný súd Slovenskej republiky pri rozhodovaní o sťažnostiach pritom neobmedzuje svoju preskúmvaciu činnosť len na procesné pochybenia všeobecných súdov zakladajúce rozpor s ústavne zaručenými právami, ale aj na pochybenia hmotnoprávne zakladajúce takýto stav (napr. III. ÚS 169/03, I. ÚS 59/04, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 23/05, III. ÚS 60/04, II. ÚS 31/04).

Ustanovenie § 45 ZoRK oprávňuje súd zastaviť výkon rozhodnutia výlučne vtedy, ak by išlo o plnenie objektívne nemožné (ust. § 575 Občianskeho zákonníka, § 352 ods. 2 Obchodného zákonníka), právom nedovolené (napr. rozsudok zaväzujúci na plnenie, ktoré môže byť len vo vlastníctve štátu prípadne zákonom určených subjektov, napr. čl. 4 Ústavy Slovenskej republiky) či v rozpore s dobrými mravmi (napr. zaplatenie plnenia šikanóznym spôsobom)...

Spojenie „ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom“ koncentruje postup exekučného súdu výlučne na samotné plnenie ako také. Vzhľadom k tomu nie je dôvodné tvrdenie porušovateľa, že pre zistenie, či plnenie je možné, dovolené a v súlade s dobrými mravmi musí skúmať aj samotný právny dôvod plnenia...

Nedostatok oprávnenia exekučného súdu zasahovať do právoplatne ukončenej veci v rozhodcovskom konaní možno jednoznačne vysledovať nielen z vnútroštátnej úpravy, ale aj v argumentácii Súdneho dvora EU (predtým ESD) v rozhodnutí vedenej pod C-40/08 (Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira)...

Proti rozhodcovskému rozsudku sp. zn. RK-140/06-GR povinný nepodal žalobnú odpoveď v zmysle rozhodcovskej doložky a zákona o rozhodcovskom konaní v platnom znení, a následne nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle uvedeného zákona. Uvedené v kontexte bodu 47 odôvodnenia rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 40/08, ako aj vnútroštátnej právnej úpravy znamená, že exekučný súd nemá ex offo právomoc nahrádzať pasivitu povinného v predchádzajúcom konaní argumentmi o práve preskúmať rozhodcovský rozsudok v merite veci, ale len zistiť, či ide o spôsobilý exekučný titul s náležitosťami v zmysle bodu 3 písmeno a) tejto sťažnosti. Postup nad rámec uvedeného je postupom nezákonným a protiústavným v zmysle článku 2 ods. 2 Ústavy...».

V súvislosti s porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľka uvádza, že «z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je možné zistiť to, akým spôsobom a výkladom ustanovenia § 45 zákona o rozhodcovskom konaní súd dospel ku stotožneniu pojmu „plnenie priznané exekučným titulom“ s pojmom „právny dôvod plnenia priznaného exekučným titulom“ a nerešpektovanie princípu rei iudicata.

Porušovateľ sa riešeniu otázky právomoci a zdôvodneniu rozhodnutia jednoducho vyhol spôsobom v rozpore so svojimi ústavnými a zákonnými povinnosťami, najmä § 157 ods. 1 O. s. p. že súd je povinný uviesť... a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Považujeme za nesporné, že Krajský súd v Banskej Bystrici túto povinnosť nesplnil a takto tiež zásadným spôsobom porušil článok 46 ods. 1 Ústavy SR.».

V súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľka konštatuje, že „Neústavným výkladom zákona v otázke právomoci exekučného súdu, nezaobraním sa skutočným predmetom konania bolo povinnému vytvorené priaznivejšie postavenie. Povinný napriek absolútnej pasivite v celom predchádzajúcom konaní, napriek absencii jeho

námietok podľa zmenkového a šekového zákona prostredníctvom žalobnej odpovede bol postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici postavený do pozície ako keby námietky podal, teda ako keby vykonal procesný úkon. V prípade podaných námietok by však sťažovateľ mal aspoň právo sa k nim vyjadriť, kým v tomto prípade k argumentácii porušovateľa nemohol zaujať ani stanovisko...

Postup spočívajúci v nahradení vôle a činnosti protistrany sťažovateľa aj činnosťou Krajského súdu v Banskej Bystrici nemajúci oporu v zákone a ktorý nesporne a jednoznačne vedie k záveru, že konštatovanie „žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní veci“ bolo porušené na ťarchu sťažovateľa.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„I. Základné právo spoločnosti P., s. r. o., so sídlom B. podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14 CoE/60/2010-42 zo dňa 22. 03. 2010 porušené.

II. Základné právo spoločnosti P., s. r. o., so sídlom B. podľa článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14 CoE/60/2010-42 zo dňa 22. 03. 2010 porušené.

III. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14CoE/60/2010-42 zo dňa 22. 03. 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

IV. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 303,30 EUR vrátane DPH (slovom tristotri eur tridsať eurocentov) za dva úkony právnej služby - prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti á 143,07 EUR vrátane DPH (120,23 EUR + 19 % DPH) + 2 x režijný paušál á 8,58 EUR vrátane DPH (7,21 EUR + 19 % DPH) na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napríklad rozhodnutia I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv. Tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy (čl. 2 ods. 2 ústavy), ktoré sťažovateľka uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je totiž v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľky (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Sťažovateľka namietala porušenie v petite označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 14 CoE 60/2010 z 22. marca 2010.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími predpismi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom exekučných súdov, ktoré v rámci exekúcie (návrhu na vykonanie exekúcie) vecne posúdili a rozhodli o časti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku). V nadväznosti na to sťažovateľka nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania a ich právnym názorom, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej právnej veci.

V danej veci ústavný súd nedospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 14 CoE 60/2010 z 22. marca 2010 je svojvoľné a že by zasahovalo do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy (*„neprimerane vysokú sankciu spojenú s neplnením záväzku spotrebiteľa, obsiahnutú v zmluve o spotrebiteľskom úvere, je nutné posudzovať ako neprijateľnú podmienku a to s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, pretože spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán“*) vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, a to predovšetkým § 44 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení, § 45 ods. 1 a 2 zákona o rozhodcovskom konaní, § 52 a § 53 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení a na túto právnú úpravu nadväzujúcich právnych noriem ako zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, ako aj na obsah relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia Okresného súdu Zvolen sp. zn. 21 Er 1373/2009 z 28. decembra 2009 za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že nezistil zjavnú neopodstatnenosť alebo arbitrárnosť namietaného rozhodnutia krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto nemohlo dôjsť k arbitrárnosti tohto rozhodnutia ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy označených sťažovateľkou neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalším návrhom sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia), keďže rozhodovanie o ňom je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2011